

Hof van beroep Gent, arrest van 29 juni 2017

Echtscheiding – Alimentatie – Huwelijksvermogen – Internationale bevoegdheid – Toepassing oude bevoegdheidsregels – (oud) Artikel 635 Ger. W. – Nietigverklaring van het huwelijk – Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Artikel 3.1, eerste lid, a) – Ontvankelijkheid tegenvordering – Toepasselijk recht – Artikel 46 WIPR – Grondvoorwaarden huwelijk – Toestemmingsvereiste – Distributieve toepassing van de nationale wet – Toepassing van Belgisch recht en van Amerikaans recht – Wilsgebreken – Nietigverklaring huwelijk

Divorce – Aliment – Régime matrimonial – Compétence internationale – Application des anciennes règles de compétence – Article 635 C. Jud. (ancienne version) – Annulation du mariage – Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis) – Article 3.1, al. 1, a) – Recevabilité de la demande reconventionnelle – Droit applicable – Article 46 CODIP – Conditions de fond du mariage – Exigence du consentement – Application distributive des lois nationales – Application du droit belge et du droit américain – Vices du consentement – Annulation du mariage

In de zaak van

M.J.

wonende in de Verenigde Staten Van Amerika, te New York [...] met woonstkeuze op het kantooradres van zijn advocaat

appellant

voor wie optreedt mr. Van Vlaenderen Frank, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Krijgslaan 47

tegen

K.V.

wonende te [...] Gent [...]

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Van Gerven Erik, advocaat met kantoor te 9080 Lochristi, Dorp West 73

wijst het hof het volgende arrest.

I. Relevante feitelijke en procedurele elementen

1. J.M. (° [...] 1954, van de Amerikaanse nationaliteit) en V.K. (° [...] 1956, van de Belgische nationaliteit) zijn (na een verloving einde 1991) gehuwd in de Verenigde Staten van Amerika te New York op 25 juni 1992, met navolgende registratie/overschrijving van dit huwelijk in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 11 augustus 1992 (met toepassing van het oude art. 171 BW).

Vóór het huwelijk en meer precies op 4 april 1992 onderschreven zij een huwelijkscontract, verleden door notaris Eric De Wulf (met standplaats te Gent/Oostakker). Zij bedongen het Belgische wettelijke huwelijksvermogensstelsel, met modaliteiten.

2. Tijdens het huwelijk bevalt V.K. van een zoon: T.M. (° [...] 1993).

3. Bij dagvaarding van 9 december 1994 initieert V.K. een procedure tot echtscheiding voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Zij steunt haar vordering op overspel en grove beledigingen in de zin van de oude artikelen 229 en 231 BW.

Sporen van overspel door J.M. zouden blijken uit vermeend bezoek aan allerhande sexclubs. J.M. zou er ook heel wat 'vriendinnen' op nahouden.

De beweerde grove beledigingen behelzen inzonderheid (1) het gebrekkige engagement van J.M. in de aanloop naar het huwelijk en vervolgens tijdens het huwelijk en (2) agressiviteit.

Door toedoen van J.M. ('die de stap niet durfde te zetten') zou het aanvankelijk op 25 april 1992 in België te Gent geplande huwelijksfeest op de valreep zijn afgeblazen om uiteindelijk toch door te gaan te New York op 25 juni 1992. Nadien keerde V.K. terug naar België om verder bij haar ouders te blijven inwonen, temeer omdat het appartement/de studio van J.M. te New York (met slechts één slaapkamer) te klein was en gelegen was in een minder veilige buurt van New York (The Bronx). Bovendien zou de zwangere V.K. haar zwangerschap en bevalling best in België doormaken. Hoewel J.M. zou hebben beloofd zich als arts in België te komen vestigen en op die manier samen met V.K. (die haar werk als stewardess onderbrak en vervolgens opzegde) en 'hun' zoon T.M. een gezinsleven op te bouwen, zou snel zijn gebleken dat J.M. nooit de bedoeling had daadwerkelijk huwelijksplichten op te nemen, laat staan in België. V.K. beviel van een zoon (T.M.) op 18 februari 1993, blijkbaar in afwezigheid van J.M., die (ondanks de geplande bevallingsdatum) pas kort nadien in België toekwam. Pas na enige tijd werd (samen) een ruimere woning aangekocht te New York (met een hypothecair krediet), waarin V.K. ook een aanzienlijk bedrag zou hebben geïnvesteerd. In die optiek zou V.K. medio 1994 hebben beslist om samen met T.M. naar New York te verhuizen. Zij liet daartoe blijkbaar op 6 juni 1994 een container goederen verschepen, zij het met tal van administratieve en praktische moeilijkheden, waarbij zij noch hulp noch ondersteuning van J.M. zou hebben gekregen. J.M. zou zich ook verder compleet afzijdig hebben gehouden bij de inrichting van 'hun' woning te New York. J.M. zou zich meer algemeen ook financieel afzijdig hebben gehouden. Aangezien V.K. in de gegeven omstandigheden totaal niet kon aarden, is zij met T.M. blijkbaar snel teruggekeerd naar België om opnieuw bij haar ouders in te trekken.

V.K. bleek toen in een postnatale depressie te verzeilen, met behandeling bij neuropsychiater I.G. (met praktijk te Gent) in de periode 1993-1995.

Korte tijd nadien en meer precies op 29 oktober 1994 zou J.M. plots aan de deur hebben gestaan bij de ouders van V.K. om er na discussie/dreigementen (mede aangaande T.M., die J.M. zou willen hebben meenemen/ontvoeren) agressief uit te halen naar V.K., T.M. en de moeder van V.K. (O.B.). Hij zou ook de vader van V.K. (A.K.) in het gezicht hebben gespuwd. De politiediensten zijn tussengekomen. Medische vaststellingen hebben plaatsgevonden.

4. In het raam van de echtscheidingsprocedure beoogt V.K. tevens (1) de gerechtelijke vereffening-verdeling (in de zin van de oude artt. 1207 e.v. Ger.W.) van de (gewezen) huwelijksgemeenschap M.-K. en (2) een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in de zin van het oude artikel 301 BW.

5. Bij dezelfde dagvaarding van 9 december 1994 beoogt V.K. eveneens voorlopige maatregelen in de zin van het oude artikel 1280 Ger.W.

V.K. beoogt (1) de bestendiging van het afzonderlijke verblijf van J.M. te New York en van haarzelf in de ouderlijke woonst te Gent [...] met een verontrustingsverbod, (2) de verdere aflossing door J.M. van het hypothecaire krediet met betrekking tot de woning te New York, (3) de teruggave van haar naar New York verscheepte goederen, (4) een notariële inventaris en (5) een vervreemdingsverbod met betrekking tot gemeenschappelijke goederen.

V.K. beoogt voorts (1) maatregelen aangaande T.M., waaronder een onderhoudsbijdrage en (2) een persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de echtscheidingsprocedure.

J.M. verweert zich en beoogt, bij wijze van tegenvordering, eveneens een aantal volgens hem benodigde voorlopige maatregelen.

Bij beschikkingen van 16 november 1995 en 9 januari 1996 beslecht de kortgedingrechter te Gent de bedoelde maatregelen om zodoende aan V.K. (1) een onderhoudsbijdrage ten behoeve van T.M. en (2) een persoonlijke onderhoudsbijdrage toe te kennen.

Bij arresten van 15 mei 2003 en 13 november 2003 bevestigt deze (anders samengestelde) kamer van het hof de in eerste aanleg toegekende onderhoudsbijdragen. Anders dan de eerste rechter, voorziet het hof in een persoonlijk contact (in de zin van het oude art. 374, vierde lid BW) tussen J.M. en T.M. Bij arrest van 23 september 2004 wordt het bedoelde recht op persoonlijk contact evenwel opgeschort.

6. Bij tussenvonnissen van 4 mei 1999 laat de rechtbank van eerste aanleg te Gent V.K. toe omtrent een aantal feiten tot ondersteuning van haar vordering tot echtscheiding getuigenbewijs te leveren.

Het betreft (1) het beweerde overspel, (2) het beweerdelijk gebrekkige engagement van J.M. in de aanloop naar het huwelijk en vervolgens tijdens het huwelijk en (3) de beweerde agressiviteit.

7. Getuigenverklaringen van de ouders van V.K. en neuropsychiater G. volgen, blijkens een eerstelijns-rechterlijk proces-verbaal van 3 februari 2000.

Zij getuigen in voormelde verhaallijn van V.K. Zij beklemtonen het gebrekkige engagement van J.M. in de aanloop naar het huwelijk en vervolgens tijdens het huwelijk. Hoewel J.M. zou hebben beloofd zich als arts in België te komen vestigen en op die manier samen met V.K. en T.M. een gezinsleven op te bouwen, zou inderdaad snel zijn gebleken dat J.M. nooit de bedoeling had daadwerkelijk huwelijksplichten op te nemen, laat staan in België. Hij zou voor het overige, ondanks de uiteindelijke plannen tot vestiging te New York, vooral afwezig/afzijdig zijn gebleven. J.M. zou noch *in natura* noch financieel hulp of ondersteuning hebben geboden.

8. Bij conclusie van 30 januari 2002 formuleert J.M. een tegenvordering tot echtscheiding op grond van de oude artikelen 231 (grove beledigingen) en 232, eerste lid BW (twee jaar feitelijke scheiding, met weerlegging van het schuldvermoeden met toepassing van het oude art. 306 BW). Ook bij eerdere conclusie van 30 mei 2001 beroept J.M. zich (bij wijze van tegenvordering) reeds op de ingetreden feitelijke scheiding (van 'vijf jaar'), die aan V.K. te wijten zou zijn.

J.M. weerlegt de met (volgens hem dubieuze/subjectieve) getuigenverklaringen ondersteunde verhaallijn van V.K. De bedoelde getuigen, inzonderheid de ouders maar evengoed de volgens hem 'bevriende' neuropsychiater G., zouden geenszins deugen. J.M. biedt op omstandige en gestoffeerde wijze een eigen verhaallijn, die geenszins spoort met deze van V.K. Zo zou het niet hij maar wel V.K.

zijn die op de valreep het eerst op 25 april 1992 geplande huwelijk heeft afgeblazen. J.M. beklemtoont dat het weldegelijk en zelfs *ab initio* de bedoeling was om te New York een huwelijks- en gezinsleven (met T.M.) uit te bouwen, eerst in zijn appartement en nadien in de gezamenlijk aangekochte ruimere en zeer comfortabele woning. Hij stelt dat de categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen, de centrale struikelblok van het huwelijk is.

J.M. was/is sinds jaar en dag gevestigd te New York en er als cardioloog werkzaam. Het zou voor hem alleen al om professionele redenen en *qua* taalbarrière onwezenlijk zijn (geweest) om in België te wonen en te werken. Zijn diploma's zouden overigens niet zonder meer kunnen dienen in België.

J.M. beklemtoont verder dat hij *de facto* slechts een paar dagen met V.K. heeft samengeleefd, terwijl zij op geen enkel ogenblik eenzelfde domicilieadres hebben gehad.

J.M. stelt nog zwaar beledigd te zijn door de valse beloftes van V.K., die (ondanks de regeling van een verblijfsvergunning in het voorjaar van 1994 en de verscheping van haar goederen *medio* 1994) geen enkele moeite heeft gedaan om zich echt te New York te vestigen. Hij vervolgt dat zij hem door haar plotse vertrek na een *ultra* kort verblijf zwaar voor schut heeft gezet. V.K. heeft volgens J.M. haar verplichting tot huwelijks samenleving manifest met voeten getreden. Een daadwerkelijke (intentie van V.K. tot) samenwoning/samenleving zou niet/nooit aan de orde zijn geweest.

J.M. betwist ook met klem de aanvoering van V.K. als zou hij noch *in naturo* noch financieel hulp of ondersteuning hebben geboden.

II. Beroepen vonnis

1. Bij tussenvonnis van 9 april 2002 in de zaak met AR nummer [...] gaat de vijfde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent in op de hoofdvordering van V.K. om zodoende (1) de echtscheiding uit te spreken in het nadeel van J.M. en (2) de gerechtelijke vereffening-verdeling (in de zin van de oude artt. 1207 e.v. Ger.W.) te bevelen met aanwijzing van notaris Annelies Wylleman (met standplaats te Evergem/Sleidinge) in de zin van het oude artikel 1209, tweede lid Ger.W. en notaris Michèle Hoste (met standplaats te Gent) als notaris-vertegenwoordiger in de zin van het oude artikel 1209, derde lid Ger.W.

De rechtbank ent haar echtscheidingsuitspraak op de volgens haar voldoende geloofwaardige getuigenverklaringen, ondanks de omstandige betwisting van J.M.

De tegenvordering van J.M. is nog niet in staat van wijzen, zodat vooralsnog evenmin uitspraak kan worden gedaan over de door V.K. gevorderde persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in de zin van het oude artikel 301 BW.

Een provisionele persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding wordt niet toegekend.

De rechtbank houdt haar beslissing over de gedingkosten aan.

2. Een akte van betekening van het tussenvonnis van 9 april 2002 ligt niet voor.

III. Hoger(e) beroep(en)

1. Bij verzoekschrift van 17 juli 2002 stelt J.M. hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 9 april 2002.

Met zijn hoger beroep beoogt J.M. in essentie, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. en (desnoods na getuigenverhoor) de inwilliging van zijn tegenvordering tot echtscheiding.

2. V.K. neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis.

Bij wijze van incidenteel hoger beroep (met gebeurlijk wijzigende/uitbreidende vordering met toepassing van art. 807 Ger.W.) dan wel gelet op de (verruimde) devolutieve werking van het hoger beroep (art. 1068, eerste lid Ger.W.) beoogt zij (1) een echtscheidingsuitspraak exclusief in het nadeel van J.M., wiens tegenvordering derhalve moet worden afgewezen, (2) de gerechtelijke vereffening-verdeling (in de zin van de oude artt. 1207 e.v. Ger.W.) van de (gewezen) huwelijksgemeenschap M.-K. door toedoen van een andere notaris-vereffenaar en (3) een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in de zin van het oude artikel 301 BW, met veroordeling van J.M. tot de nader begrote gedingkosten.

3. In de loop van de procedure in hoger beroep stuit J.M. op een resem nieuwe elementen, die wijzen op een reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C.

Die elementen, inzonderheid brieven/kaartjes/foto's/e-mailverkeer, stofferen de bedoelde overspelige relatie, zo ook dat niet J.M. maar wel de geviseerde N.C. de vader blijkt van T.M.

De elementen/gegevens zijn blijkbaar door toedoen van D.C. (de dochter van N.C.) ter beschikking gesteld van J.M. D.C. is eveneens arts en zou (mede) in een professionele context met J.M. in contact zijn gekomen.

N.C. (° [...] 1932) is overleden op 23 augustus 2002.

Na het overlijden van haar vader en bij het leegmaken van diens woning zou D.C. op de brieven/kaartjes/foto's zijn gestuit.

Het overlijdensbericht van N.C. laat duidelijk verstaan dat hij de vader is van 'T.'.

4. Dientengevolge versterkt/wijzigt J.M. zijn procedurehouding.

De nieuwe elementen leren volgens J.M. dat de getuigenissen waarop V.K. haar hoofdvordering tot echtscheiding steunt (zoals geconcretiseerd in een eerstelijns-rechterlijk proces-verbaal van 3 februari 2000), vals zijn (waaromtrent hij ook strafklacht zou hebben neergelegd). In ieder geval de ouders van V.K. zouden zowel vóór als tijdens het huwelijk hebben geweten van de (overspelige) relatie tussen N.C. en V.K. De ouders van V.K. zouden zelfs (nog) in het voorjaar van 1992 (vlak vóór het huwelijk van 25 juni 1992) een (huur)woning te Hannut/Bertrée hebben ter beschikking gesteld van N.C. (en V.K.).

Bij conclusie van 7 juni 2005 beoogt J.M. zodoende, inzonderheid mede gelet op de nieuwe elementen, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. (met de verdere ontwikkeling in hoger beroep) en (desnoods na getuigenverhoor) de inwilliging van zijn tegenvordering tot echtscheiding, met veroordeling van V.K. tot de nader begrote gedingkosten.

Hij steunt zijn tegenvordering nu op overspel en grove beledigingen in de zin van de oude artikelen 229 en 231 BW. Ondergeschikt blijft hij zich beroepen op het oude artikel 232, eerste lid BW (twee

jaar feitelijke scheiding, met weerlegging van het schuldvermoeden met toepassing van het oude art. 306 BW).

5. Daar waar de zaak met toepassing van artikel 747, § 2 BW staat voor behandeling ter terechtzitting op 21 januari 2006 voor deze (anders samengestelde) kamer van het hof, wordt zij alsdan naar de bijzondere rol verzonden.

Punt is dat J.M. intussen, bij dagvaarding van 6 september 2005, een procedure is gestart tot betwisting/ontkenning van zijn als (ex-)echtgenoot van de moeder geldende vaderschap van T.M.

Bij tussenvonnis van 26 februari 2009 verklaart de derde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent de vordering ontvankelijk om, alvorens verder ten gronde te oordelen, een deskundigenonderzoek (DNA-onderzoek) te bevelen.

Bij eindvonnis van 10 februari 2011 stelt de rechtbank vast dat V.K. en T.M. hun medewerking aan het bevolen deskundigenonderzoek weigeren.

Rekening houdende met deze aperte weigering en de door J.M. overgelegde brieven/kaartjes/foto's besluit de rechtbank dat deze laatste het overtuigende bewijs levert dat hij niet de vader is van T.M.

De rechtbank verklaart de vordering van J.M. tot betwisting/ontkenning van zijn vaderschap van T.M. gegrond, derwijze dat T. niet langer de naam 'M.' mag dragen. De familienaam van T. is voortaan 'K.'.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 24 maart 2011 laat J.M. overgaan tot betekening van het vonnis van 10 februari 2011 aan V.K. en T.M., die geen rechtsmiddel aanwenden.

Overschrijving van het beschikkende gedeelte van het vonnis tot betwisting/ontkenning van vaderschap in de registers van de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand volgt op 9 februari 2012, zo ook randmelding bij de geboorteakte van T. op 21 februari 2012.

6. Gelet op het tussengekomen (definitieve) vonnis tot betwisting/ontkenning van vaderschap versterkt/wijzigd J.M. eens te meer zijn procedurehouding inzake de echtscheiding.

Daar waar de in hoger beroep nog steeds hangende echtscheidingsprocedure intussen (op 9 december 2009) van de rol is weggelaten (art. 730, § 2 Ger.W.), verzoekt J.M. de zaak opnieuw in te schrijven op de rol.

Op die manier krijgt de zaak, eerder gekend onder het rolnummer [...], voortaan het rolnummer [...].

Bij navolgende conclusie(s) beoogt J.M. nog steeds, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. met de verdere ontwikkeling in hoger beroep.

Voorts beoogt hij (desnoods na getuigenverhoor) de inwilliging van zijn gewijzigde/uitgebreide tegenvordering in die zin dat hij thans in de eerste plaats de nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 nastreeft.

De nietigverklaring beoogt hij voor het eerst bij conclusie van 18 maart 2013. Volgens J.M. vormt de reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C. het ultieme bewijs van de categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen. V.K. zou nooit de wil/bedoeling hebben gehad om een duurzaam huwelijks- en gezinsleven met J.M. uit te bouwen. Zijn huwelijk met V.K. is één grote

leugen, die in bedrieglijke verstandhouding met haar ouders (en zelfs neuropsychiater G.) is opgebouwd en aangehouden.

In ondergeschikte orde handhaaft hij zijn tegenvordering tot echtscheiding, met veroordeling van V.K. tot de nader begrote gedingkosten. Hij steunt deze tegenvordering nog steeds op overspel en grove beledigingen in de zin van de oude artikelen 229 en 231 BW dan wel (ondergeschikt) op het oude 232, eerste lid BW (twee jaar feitelijke scheiding, met weerlegging van het schuldvermoeden met toepassing van het oude art. 306 BW).

7. De zaak wordt behandeld op de terechtzitting van 10 oktober 2013. Deze behandeling gebeurt na fixatie met toepassing van artikel 747, § 2 Ger.W. en met mededeling aan het openbaar ministerie, gelet op de door J.M. beoogde nietigverklaring van het huwelijk.

Op 28 november 2013 verleent het openbaar ministerie schriftelijk advies.

Het openbaar ministerie wijst daarbij op de blijkbaar in 1995 door J.M. te New York gestarte echtscheidingsprocedure. In die optiek rijzen vragen naar (1) de repercussie van die procedure op onderhavig geding, (2) de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de Gentse rechtscolleges en (3) het toepasselijke recht. Voorts rijst de vraag naar de ontvankelijkheid van de voor het eerst in hoger beroep door J.M. gewijzigde/uitgebreide tegenvordering.

Los van voormelde vragen laat het openbaar ministerie verstaan dat de door J.M. beoogde nietigverklaring van het huwelijk ten gronde niet of moeilijk kan slagen.

8. Bij tussenarrest van 6 maart 2014 stelt deze (anders samengestelde) kamer van het hof vast dat de partijen hetzij niet (afdoende) hetzij ontijdig repliceerden op het advies van het openbaar ministerie derwijze dat de zaak hoe dan ook niet in staat van wijzen is.

Het hof heropent het debat. Het bepaalt een nieuwe conclusietermijnenagenda en een rechtsdag op 23 april 2015.

9. Bij beschikking van 2 april 2015, op verzoek van J.M. gewezen met toepassing van artikel 748, § 2 Ger.W., bepaalt het hof eens te meer een nieuwe conclusietermijnenagenda en een rechtsdag op 3 november 2016.

10. Bij navolgende conclusie(s) beoogt J.M. nog steeds, met hervorming van het beroepen vonnis, de afwijzing van de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. met de verdere ontwikkeling in hoger beroep.

Voorts beoogt hij (desnoods na getuigenverhoor) nog steeds de inwilliging van zijn gewijzigde/uitgebreide tegenvordering in die zin dat hij thans in de eerste plaats de nietigverklaring van zijn huwelijk met V.K. van 25 juni 1992 nastreeft.

In ondergeschikte orde handhaaft hij zijn tegenvordering tot echtscheiding, met veroordeling van V.K. tot de nader begrote gedingkosten. Hij steunt deze tegenvordering nog steeds op overspel en grove beledigingen in de zin van de oude artikelen 229 en 231 BW dan wel (ondergeschikt) op het oude 232, eerste lid BW (twee jaar feitelijke scheiding, met weerlegging van het schuldvermoeden met toepassing van het oude art. 306 BW).

11. V.K. neemt nog steeds conclusie tot afwijzing van het hoger beroep en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis.

Bij wijze van verdere ontwikkeling in hoger beroep beoogt zij een echtscheidingsuitspraak exclusief in het nadeel van J.M., wiens tegenvordering derhalve moet worden afgewezen.

Daar waar zij (ten overvloede) de gerechtelijke vereffening-verdeling (in de zin van de oude artt. 1207 e.v. Ger.W.) van de (gewezen) huwelijksgemeenschap M.-K. nastreeft, blijkt zij zich (ook) te kunnen vinden in het beroepen vonnis van 9 april 2002. Daarbij heeft de eerste rechter de gerechtelijke vereffening-verdeling (in de zin van de oude artt. 1207 e.v. Ger.W.) van de (gewezen) huwelijksgemeenschap M.-K. bevolen met aanwijzing van notaris Annelies Wylleman (met standplaats te Evergem/Sleidinge) in de zin van het oude artikel 1209, tweede lid Ger.W. en notaris Michèle Hoste (met standplaats te Gent) als notaris-vertegenwoordiger in de zin van het oude artikel 1209, derde lid Ger.W.

Blijkbaar beoogt zij niet langer een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding in de zin van het oude artikel 301 BW.

Samengevat neemt V.K. derhalve conclusie tot bevestiging van het beroepen vonnis, zij het met een echtscheidingsuitspraak exclusief in het nadeel van J.M., wiens tegenvordering integraal moet worden afgewezen.

Tot slot beoogt zij de veroordeling van J.M. tot de nader begrote gedingkosten.

12. Het hof heeft de partijen in hun middelen gehoord op de openbare terechtzitting van 3 november 2016, na de zaak te hebben hernomen met de andere samenstelling van de zetel (art. 779 Ger.W.).

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet (1) de conclusie van J.M. van 2 september 2016 en (2) de conclusie van V.K. van 26 februari 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748bis Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

De partijen preciseren ter terechtzitting van 3 november 2016 dat zij *qua* gedingkosten enkel nog de wederzijdse veroordeling beogen tot de gedingkosten ten gronde en niet langer tot de gedingkosten inzake kortgeding.

Voorts is intussen duidelijk dat de in 1995 door J.M. te New York gestarte echtscheidingsprocedure aldaar geen verder gevolg ten gronde heeft gekregen en uiteindelijk is doorgehaald, derwijze dat de in België hangende procedure tot echtscheiding dan wel tot nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 verdere doorgang kan vinden.

Daarnaast blijft evenwel discussie aanhouden omtrent de in voormeld schriftelijk advies van het openbaar ministerie van 28 november 2013 opgeworpen vragen, inzonderheid aangaande de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de Gentse rechtscolleges en het toepasselijke recht.

In die context en mede met het oog op de overlegging van bijkomende stukken wordt de zaak in voortzetting gesteld op de terechtzitting van 15 december 2016 en vervolgens op de terechtzittingen van 2 februari 2017 en uiteindelijk 15 juni 2017.

13. Het hof hoort eens te meer de partijen in hun middelen op de openbare terechtzitting van 15 juni 2017, na de zaak te hebben hernomen met de andere samenstelling van de zetel (art. 779 Ger.W.).

V.K. was daarbij ook in persoon aanwezig en schetst omstandig de door haar bedoelde verhaallijn, die evenwel wordt tegengesproken door (de advocaat van) J.M. mede aan de hand van door hem overgelegde stukken.

Het hof sluit het debat.

Het openbaar ministerie brengt ter terechtzitting van 15 juni 2017 mondeling advies uit, dat, wat betreft de grond van de zaak, strekt tot inwilliging van de door J.M. in hoger beroep gewijzigde/uitgebreide tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk wegens bedrog door toedoen van V.K.

J.M. en (inz.) V.K. repliceren mondeling.

Nadien neemt het hof de zaak in beraad.

Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet nog steeds (1) de conclusie van J.M. van 2 september 2016 en (2) de conclusie van V.K. van 26 februari 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen, in het debat te houden.

IV. Beoordeling

A. *Ontvankelijkheid van het hoger beroep*

1. Het tijdig en regelmatig ingestelde hoger beroep van J.M. is ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).

2. Dienaangaande rijst overigens geen discussie.

3. Zoals reeds aangegeven, strekt het hoger beroep van J.M. ertoe in de eerste plaats in te gaan op zijn gewijzigde/uitgebreide tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992. Uit de aldus beoogde nietigverklaring van het huwelijk volgt dat, met hervorming van het beroepen vonnis, de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. met de verdere ontwikkeling in hoger beroep moet worden afgewezen, met veroordeling van V.K. tot de nader begrote gedingkosten (zij het enkel deze van de procedure ten gronde).

In ondergeschikte orde handhaaft hij zijn oorspronkelijke tegenvordering tot echtscheiding, met veroordeling van V.K. tot de nader begrote gedingkosten.

V.K. van haar kant, beoogt de bevestiging van het beroepen vonnis, zij het met een echtscheidingsuitspraak exclusief in het nadeel van J.M., wiens tegenvordering integraal moet worden afgewezen, met veroordeling van J.M. tot de nader begrote gedingkosten.

4. Op die manier hangt *hic et nunc* in wezen enkel het hoger beroep van J.M. tegen het beroepen vonnis van 9 april 2002 met in de eerste plaats de door J.M. (bij wijze van gewijzigde/uitgebreide tegenvordering) beoogde nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992.

Een incidenteel hoger beroep van V.K. (in de zin van art. 1054 Ger.W.) is als zodanig niet (meer) aan de orde.

B. Internationale bevoegdheid/rechtsmacht

1. De vraag rijst naar de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de eerste rechter ten tijde van de start van de echtscheidingsprocedure middels dagvaarding van 9 december 1994.

2. Noch het Wetboek Internationaal Privaatrecht (het zogeheten WIPR, dat op 1 oktober 2004 in werking is getreden) noch de EG-verordening nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en tot intrekking van EG-verordening nr. 1347/2000 (de zogeheten Brussel *IIbis*-Verordening, die sinds 1 maart 2005 de hier geldende regels voorschrijft mede betreffende de internationale bevoegdheid inzake echtscheiding) kunnen dienen tot bepaling van de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de rechtbank van eerste aanleg te Gent ten tijde van het aanhangig maken van de echtscheidingsprocedure einde 1994.

Het WIPR is niet van toepassing vóór 1 oktober 2004 (B. Volders, "Commentaar bij art. 140 WIPR", in J. Erauw e.a., *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen/Brussel, Intersentia/Bruylant, 2006, 714-715).

De Brussel *IIbis*-Verordening is niet van toepassing op vóór 1 maart 2005 geïnitieerde procedures (T. Kruger en J. Verhellen, *Internationaal recht - De essentie*, Brugge, die Keure, 2016, 73; J. Verhellen, "Brussel *IIbis*-Verordening - Huwelijkszaken", in B. Allemeersch en T. Kruger (eds.), *Handboek Europees burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2015, 64-65, nr. 12).

3. Tot bepaling van de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de echtscheidingsrechter einde 1994, moet worden teruggegrepen naar de alsdan geldende bepalingen. Dit zijn inzonderheid de internationale bevoegdheidsbepalingen van het Ger.W. (artt. 635, 636 en 638 Ger.W.) en het BW (artt. 3, derde lid en 15 BW), die met het WIPR per 1 oktober 2004 zijn opgeheven (B. Volders, "Commentaar bij art. 140 WIPR", in J. Erauw e.a., *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen/Brussel, Intersentia/Bruylant, 2006, 712).

4. Zoals aangegeven, initieert V.K. (° [...] 1956, van de Belgische nationaliteit) bij dagvaarding van 9 december 1994 de echtscheidingsprocedure tegen J.M. (° [...] 1954, van de Amerikaanse nationaliteit). Zij beoogt de ontbinding door echtscheiding van het huwelijk gesloten in de Verenigde Staten van Amerika te New York op 25 juni 1992, met navolgende registratie/overschrijving in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 11 augustus 1992 (met toepassing van het oude art. 171 BW).

J.M. is een buitenlandse verweerder.

Het oude artikel 635 Ger.W. bevat een opsomming van gevallen waarin de buitenlandse/vreemde verweerder op onvoorwaardelijke wijze de bevoegdheid van de Belgische rechter moet erkennen. Het oude artikel 638 Ger.W. bevat een subsidiaire bevoegdheidsbepaling: bij gebrek aan andere bevoegdheidsbepaling (teneinde de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de Belgische rechter ten aanzien van de vreemdeling te bepalen), kan de eiser de zaak brengen voor de rechter van zijn woon- of verblijfplaats in België. De vreemdeling kan de bevoegdheid betwisten mits bewijs van wederkerigheid in de zin van het oude artikel 636 Ger.W. (G. Van Hecke en K. Lenaerts, "Internationaal privaatrecht", *APR* 1989, 35-36, nr. 57). Dit artikel bepaalt meer precies dat, buiten de in het oude artikel 635 Ger.W. bedoelde gevallen, de vreemde verweerder, indien de Belg in het land van de vreemdeling hetzelfde recht heeft, de rechtsmacht van de Belgische rechter kan afwijzen: verschijnt de vreemdeling niet of betwist hij niet *in limine litis*, dan beslist de rechter zelf.

In onderhavig geval kan voormelde subsidiaire bevoegdheidsbepaling dienen.

J.M. blijkt de internationale bevoegdheid/rechtsmacht van de door V.K. aangesproken Belgische echtscheidingsrechter als zodanig niet langer te betwisten. Zoals de eerste rechter vaststelt, heeft hij dat voor hem overigens evenmin *in limine litis* gedaan.

De in het oude artikel 636 Ger.W. bedoelde wederkerigheid blijkt niet. Dat V.K. als Belg in vergelijkbare omstandigheden niet te New York kan worden gedaagd, blijkt geenszins. Het tegendeel blijkt uit de in 1995 door J.M. te New York gestarte echtscheidingsprocedure aldaar, die weliswaar geen verder gevolg ten gronde heeft gekregen en uiteindelijk is doorgehaald.

5. De Belgische rechter is derhalve internationaal bevoegd en heeft zodoende rechtsmacht om van de door V.K. geïnitieerde echtscheidingsprocedure kennis te nemen.

Die bevoegdheid/rechtsmacht kan vanzelfsprekend worden aangehouden om van de (logische) verdere ontwikkelingen van het echtscheidingscontentieux kennis te nemen, inzonderheid de van J.M. uitgaande tegenvordering tot echtscheiding.

6. Vervolgens rijst de vraag of diezelfde echtscheidingsrechter bijkomend internationaal bevoegd is en zodoende rechtsmacht heeft om van de door J.M. (bij wijze van gewijzigde/uitgebreide tegenvordering) beoogde nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 kennis te nemen.

Zoals aangegeven, beoogt J.M. die nietigverklaring voor het eerst bij conclusie van 18 maart 2013.

De internationale bevoegdheid/rechtsmacht van dit hof om van deze vordering tot nietigverklaring *anno* 2013 kennis te nemen, moet in de eerste plaats worden bekeken gelet op voormelde Brussel *IIbis*-Verordening (J. Verhellen, "Brussel *IIbis*-Verordening - Huwelijkszaken", in B. Allemeersch en T. Kruger (eds.), *Handboek Europees burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2015, 66-67, nr. 17).

Artikel 1, eerste, lid, a van de Brussel *IIbis*-Verordening specificeert de bedoelde 'huwelijkszaken' als vorderingen tot nietigverklaring van het huwelijk (J. Verhellen, "Brussel *IIbis*-Verordening - Huwelijkszaken", in B. Allemeersch en T. Kruger (eds.), *Handboek Europees burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2015, 60, nr. 3).

Daarbij moet worden gelet op het gegeven dat blijkbaar een daadwerkelijke samenwoning/samenleving tussen J.M. en V.K. niet/nooit aan de orde is geweest, en dit noch in België noch in de Verenigde Staten van Amerika te New York. Het *ultra* korte verblijf van V.K. in de Verenigde Staten van Amerika te New York én de aldaar mislukte verhuis/installatie medio 1994 kan bezwaarlijk dienen. Van een gezamenlijke domicilie is hoe dan ook nooit sprake geweest.

Verder telt dat de eiser bij de vordering tot nietigverklaring J.M. is, terwijl de verweerster bij deze vordering V.K. is.

Aangezien deze laatste sinds jaar en dag haar domicilie en gewone verblijfplaats in België heeft, heeft de Belgische rechter rechtsmacht om van voormelde (tegen)vordering kennis te nemen (art. 3.1, eerste lid, a Brussel *IIbis*-Verordening; T. Kruger en J. Verhellen, *Internationaal recht - De essentie*, Brugge, die Keure, 2016, 102-103; J. Verhellen, "Brussel *IIbis*-Verordening - Huwelijkszaken", in B. Allemeersch en T. Kruger (eds.), *Handboek Europees burgerlijk procesrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2015, 73-74, nrs. 28-29).

Concreet is dit hof materieel/territoriaal bevoegd om van de vordering tot nietigverklaring kennis te nemen.

C. Ontvankelijkheid van de tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk

1. Vervolgens rijst de vraag naar de ontvankelijkheid van de door J.M. voor het eerst in hoger beroep bij conclusie van 18 maart 2013 gewijzigde/uitgebreide tegenvordering.

De vraag rijst meer precies of de bedoelde tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 op ontvankelijke wijze is geënt op de oorspronkelijke tegenvordering tot echtscheiding van J.M.

2. In een arrest van 4 december 2014 (RW 2014-15, 1139, noot) beaamt het Grondwettelijk Hof, in de lijn met vaste cassatierechtspraak, dat het in beginsel autonome karakter van de tegenvordering als zodanig niet geldt in hoger beroep.

Er zijn inderdaad beperkingen inzake de door de verweerder voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvordering (J. Laenens, K. Broeckx, D. Scheers en P. Thiriar, *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2016, 530, nr. 1217). Deze beperkingen liggen in de lijn met de oude artikelen 464, eerste lid van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en 46 van de wet van 9 juli 1926 op de werkrechtcraden, waarvan de artikelen 807 Ger.W. *juncto* 1042 Ger.W. enkel afwijken aan de zijde van de eiser. Aldus overweegt het Hof van Cassatie in een arrest van 10 april 1978 "dat het feit dat de bewoordingen van artikel 464, eerste lid van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet volledig werden overgenomen in het Gerechtelijk Wetboek niet betekent dat de opstellers ervan hebben willen afwijken van de regels van dit artikel, maar integendeel dat die herhaling wegens de tekst van de artikelen 807 en volgende en 1042 Ger.W. nutteloos was geworden" (Arr.Cass. 1977-78, (917), 918-919; zie ook: Ch. Van Reepinghen, *Verslag over de gerechtelijke hervorming*, Brussel, Belgisch Staatsblad, 1964, 335).

Een tekstuele extrapolatie van artikel 807 Ger.W., bepaling die enkel voor de oorspronkelijke eiser (*in casu* V.K.) geldt, is evenwel uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat, inzonderheid omwille van de wapengelijkheid, die nu ook door het Grondwettelijk Hof in voormeld arrest wordt erkend, een voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvordering niet kan dan onder dezelfde voorwaarden als deze waaronder de eiser zijn vordering kan uitbreiden of wijzigen ("Aanpassing van de vordering in de zin van art. 807 Ger.W.", in *Jaarverslag van het Hof van Cassatie - Rapport de la Cour de Cassation*, Brussel, Belgisch Staatsblad, 2002, 483- 484). Het voorwerp van de voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvordering moet minstens enig feitelijk verband vertonen met een bij de eerste rechter aanhangige vordering en derhalve met de oorzaak ervan (zie in diezelfde zin: M. Castermans, *Gerechtelijk privaatrecht*, Gent, Story Publishers, 2009, 675, nr. 1058; P. Van Orshoven, M. Boes en B. Allemeersch, *Tussen gelijk hebben en gelijk krijgen - Gerechtelijk recht voor bachelors*, Leuven, Acco, 2012, 305, nr. 413; K. Wagner, *Burgerlijk procesrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Maklu, 2014, 912-913, nr. 1058). Dit wil zeggen dat dergelijke tegenvordering moet terugvallen op een rechtsfeit en/of rechtshandeling waarop voor de eerste rechter de eiser zijn vordering liet steunen. Gebeurlijk kan dergelijke tegenvordering terugvallen op een rechtsfeit en/of rechtshandeling waarop voor de eerste rechter de eiser een uitgebreide of gewijzigde vordering liet steunen, dan wel op een rechtsfeit en/of rechtshandeling waarop voor de eerste rechter de verweerder zelf een eerdere tegenvordering liet steunen.

3. Zoals aangegeven, formuleert J.M. zijn oorspronkelijke tegenvordering tot echtscheiding in eerste lijn bij conclusie(s) van (31 mei 2001 en) 30 januari 2002.

Daarbij weerlegt J.M. op omstandige en gestoffeerde wijze de door V.K. geboden verhaallijn, met beklemtoning dat de categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen, de centrale struikelblok van het huwelijk is.

J.M. stelt verder zwaar beledigd te zijn door de valse beloftes van V.K., die geen enkele moeite heeft gedaan om zich echt te New York te vestigen. Hij vervolgt dat zij hem door haar plotse vertrek na een *ultra* kort verblijf zwaar voor schut heeft gezet. V.K. heeft volgens J.M. haar verplichting tot huwelijkse samenleving manifest met voeten getreden. Een daadwerkelijke (intentie van V.K.) tot samenwoning/samenleving zou niet/nooit aan de orde zijn geweest.

De gewijzigde/uitgebreide tegenvordering tot nietigverklaring bouwt hierop verder, inzonderheid gelet op de resem nieuwe elementen, waarop J.M. in de loop van de procedure in hoger beroep is gestuit. Die elementen wijzen op een reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C., die bovendien de vader blijkt te zijn van T. De reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C. vormt het ultieme bewijs van de categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen. V.K. zou nooit de wil/bedoeling hebben gehad om een duurzaam huwelijks- en gezinsleven met J.M. uit te bouwen. Zijn huwelijk met V.K. is één grote leugen, die in bedrieglijke verstandhouding met haar ouders (en zelfs haar neuropsychiater) is opgebouwd en aangehouden.

Een en ander houdt logisch verband. De vrije toestemming van de huwelijkspartners in essentie strekkende tot een duurzame levensgemeenschap (wat samenleving/samenwoning onderstelt), is in het gedrang.

De gewijzigde/uitgebreide tegenvordering (van 18 maart 2013) valt afdoende terug op eerstelijns-elementen waarop J.M. zijn oorspronkelijke tegenvordering (van 30 januari 2002) liet steunen.

4. Anders dan V.K. opwerpt, is de tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 weldegelijk ontvankelijk.

D. Toepasselijk recht op de tegenvordering tot nietigverklaring

1. Zoals aangegeven, heeft J.M. de Amerikaanse nationaliteit en V.K. de Belgische nationaliteit.

Gelet op de verschillende nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht. Het huwelijk behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde raakt.

De vraag naar het toepasselijke recht met betrekking tot de vordering tot nietigverklaring *anno* 2013 moet worden bekeken gelet op het WIPR.

Artikel 46, eerste lid WIPR bepaalt dat, onder voorbehoud van artikel 47, de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking de nationaliteit heeft.

Een internationaal huwelijk is geldig gesloten wanneer, wat betreft de grondvoorwaarden, beide echtgenoten voldoen aan hun nationale wet en, wat betreft de vormvoorwaarden, de *lex locus regit actum* wordt gevolgd.

Enkel de grondvoorwaarden van het huwelijk staan hier ter discussie. De nationale wet van ieder van de echtgenoten moet distributief worden toegepast, onder voorbehoud van de exceptie van de Belgische internationale openbare orde. In de respectieve toepasselijke wetgeving moet normaliter worden nagegaan wat onder toestemmingsvereiste wordt verstaan (J.-Y. Carlier, "Commentaar bij art. 46 WIPR", in J. Erauw e.a., *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen/Brussel, Intersentia/Bruylant, 2006, 249).

Verder is het Belgische proces- en bewijsrecht van toepassing.

2. Een huwelijk dat niet berust op de vrije toestemming van beide huwelijkspartners (vgl. art. 146ter BW) en bovendien niet zou strekken tot een duurzame levensgemeenschap (vgl. art. 146bis BW) botst met de Belgische internationale openbare orde.

3. In die optiek gaat het hof hierna, in de eerste plaats naar Belgisch recht, maar evengoed naar Amerikaans recht, na of het litigieuze huwelijk van 25 juni 1992 berust op de vrije toestemming van beide huwelijkspartners in essentie strekkende tot een duurzame levensgemeenschap.

E. Verdere beoordeling ten gronde van de tegenvordering tot nietigverklaring

1. Zowel naar Amerikaans recht (inz. gelet op de federale *Uniform Marriage and Divorce Act* van 1970 en de *Law of Domestic Relations* van de staat New York van 2006) als naar Belgisch recht hoort een huwelijk te berusten op de vrije toestemming van de huwelijkspartners in essentie strekkende tot een duurzame levensgemeenschap, wat samenleving/samenwoning onderstelt.

Het huwelijk is een strikt contractuele, geïnstitutionaliseerde samenlevingsvorm, waarin de exclusiviteit van twee partners vooropstaat, die een bestendige levensgemeenschap oplegt en die is gebaseerd op seksualiteit (P. Senaev, *Compendium van het personen- en familierecht*, Leuven, Acco, 2015, 427-428, nrs. 1395-1401). Primaire rechten en verplichtingen die voortvloeien uit het huwelijk behelzen onder meer de samenwoning, getrouwheid, hulp- en bijstand (art. 213 BW).

2. Daar waar het reeds vóór het huwelijk aan de zijde van minstens een van beide partners duidelijk is dat dergelijke samenlevingsvorm, met de (primaire) rechten en verplichtingen van dien, niet aan de orde is, rijst de vraag naar een mogelijke nietigverklaring. De nietigverklaring van een huwelijk werkt *ex tunc*, derwijze dat het huwelijk wordt geacht nooit te hebben bestaan, mits de in artikel 201 BW bedoelde nuance voor de partner te goeder trouw en de in artikel 202 BW bedoelde nuance voor de kinderen. Dit heeft zo zijn gevolgen voor de vereffening- verdeling van het huwelijkvermogen en de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding (F. Swennen, *Het personen- en familierecht - Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 283-284, nr. 461).

3. Aangezien de nietigverklaring van een huwelijk ingaat tegen de door de wetgever beoogde institutionalisering/stabiliteit van het huwelijk, worden de nietigheidsgronden enigszins beperkt gehouden. In diezelfde optiek worden de mogelijkheden om een huwelijk te doen nietig verklaren op grond van wilsgebreken beperkt gehouden. Het Amerikaanse recht lijkt in vergelijking met het Belgische recht ruimer te gaan (D. Kelly, *Family Law*, New York, Wolters Kluwer, 2014, 124), terwijl in het Amerikaanse recht ook de *equity* (billijkheid) een belangrijke rol speelt (W. Devroe, *Rechtsvergelijking in een context van europeanisering en globalisering*, Leuven, Acco, 2012, 212).

4. Op die manier rijst vooral naar Belgisch recht de vraag naar de toepasbaarheid van de gemeenschappelijke wilsgebreken, inzonderheid dwaling (art. 1110 BW) en bedrog (art. 1116 BW). Zijn deze wilsgebreken zonder meer toepasbaar of gelden (enkel) de familierechtelijke wilsgebreken (inz. art. 180 BW) als *lex specialis* (P. Senaev, *Compendium van het personen- en familierecht*, Leuven,

Acco, 2015, 452, nr. 1472; G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2015, 509, nr. 1148)? Wordt de geldige totstandkoming van de institutionele familierechtelijke rechtshandelingen, zoals inzonderheid het huwelijk, beheerst door familierechtelijke vernietigende wilsgebreken die als *lex specialis* losstaan van het algemene verbintenissen- en contractenrecht (S. Matthé, *Familierecht als verbintenissenrecht*, Mechelen, Kluwer, 2016, 61, nr. 66)?

Het is hoe dan ook onmiskenbaar dat ook inzake het huwelijk de wilsgebreken steeds meer een soepelere benadering vinden (zie bv. Brussel 6 maart 2014, *Act.dr.fam.* 2014, 258, noot J. Fierens; G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2015, 509, nr. 1148).

5. Artikel 146 BW bepaalt kort en krachtig dat er geen huwelijk is wanneer er geen toestemming is. De vereiste toestemming houdt in dat de partners een huwelijkse samenlevingsvorm tot stand willen brengen, met de (primaire) rechten en verplichtingen van dien (H. Willekens, "Art. 146 BW", *Comm.Pers.* 1984, 3, nr. 2). Een totale afwezigheid van toestemming impliceert een (absoluut) nietig (verklaarbaar) huwelijk (Cass. 28 mei 1958, *RW* 1957-58, 2105). Dit is ook (enigszins) zo naar Amerikaans recht (waar eerder een relatieve nietigheid geldt).

6. Het wilsgebrek dwaling (art. 1110 BW; W. van Gerven en A. Van Oevelen, *Verbintenissenrecht*, Leuven, Acco, 2015, 216-219) kent een restrictieve invulling in het Belgische huwelijksrecht. Krachtens artikel 180 BW wordt enkel 'dwaling in de persoon' aangenomen, zijnde dwaling over de burgerlijke of fysieke identiteit van de huwelijkspartner (Cass. 17 juli 1925, *Pas.* 1925, I, 370).

Een verruimde invulling wint evenwel veld. Meer en meer wordt aangenomen dat (verschoonbare) dwaling over substantiële/essentiële/determinerende (persoonsgebonden) eigenschappen/elementen voor een huwelijkscontext als wilsgebrek moet kunnen gelden (A. Heyvaert, *Het personen- en gezinsrecht ont(k)leed*, Gent, Mys en Breesch, 2000, 298, nr. 754; F. Swennen, *Het personen- en familierecht - Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 283-284, nr. 461; G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2015, 510, nr. 1151; T. Wuyts, "Art. 180 BW", *Comm.Pers.* 2009, 6-9, nrs. 4- 7).

Niet enkel een subjectieve/concrete invulling maar evengoed een objectieve/abstracte invulling van het huwelijkse begrip dwaling speelt. Het moet gaan om cruciale persoonsgebonden gegevens die de maatschappij/een doorsnee persoon als problematisch zou ervaren (S. Matthé, *Familierecht als verbintenissenrecht*, Mechelen, Kluwer, 2016, 63-65, nr. 69; zie bv. ook F. Swennen, *Geestesgestoorden in het burgerlijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 686-687, nr. 876). Dwaling leidt naar Belgisch recht tot een relatieve nietigheid van het huwelijk. Enkel de dwalende partner kan het bedoelde wilsgebrek invoeren. Bovendien is zijn vordering niet meer ontvankelijk wanneer de samenwoning is voortgezet gedurende zes maanden nadat hij de dwaling heeft ontdekt (art. 181 BW).

Naar Amerikaans recht geldt het (op het eerste gezicht restrictief ingevulde) wilsgebrek dwaling inzonderheid (anders dan naar Belgisch recht) in geval van rechtsdwaling (omtrent de betekenis van de bedoelde samenlevingsvorm) en (evenals naar Belgisch recht) in geval van dwaling over de fysieke identiteit van de huwelijkspartner. Vele gevallen van de Belgische verruimde invulling van het wilsgebrek dwaling (als zijnde dwaling over substantiële/essentiële/determinerende persoonsgebonden eigenschappen/elementen voor een huwelijkscontext) zullen echter naar Amerikaans recht vallen onder het wilsgebrek bedrog. Daar waar naar Amerikaans recht een verruimde invulling van het wilsgebrek dwaling valt onder het wilsgebrek bedrog, kan dit laatste wilsgebrek naar Belgisch recht voornamelijk indien het voldoet aan de verruimde invulling van het wilsgebrek dwaling.

7. Kan in voormelde evolutieve context het (gemeenrechtelijke) wilsgebrek bedrog doorwerken inzake een huwelijk?

Vaak wordt verwezen naar het weinig stichtende *adagium 'en mariage, il trompe qui peut'* (van Antoine Loysel, een rechtsgeleerde uit de 16-17de eeuw) om het wilsgebrek bedrog in een huwelijkscontext uit te sluiten (Y.-H. Leleu, *Droit des personnes et des familles*, Brussel, Larcier, 2016, 365-367, nr. 327; P. Senaeve, *Compendium van het personen- en familierecht*, Leuven, Acco, 2015, 452, nr. 1474). Van het verleidingsspel maakt immers deel uit dat de partners zich beter voorstellen dan werkelijk het geval is: zij hebben dienaangaande een wederzijdse onderzoeksplicht. Het door bepaalde rechtsleer gemaakte onderscheid tussen *dolus bonus* (goedwillig bedrog) en *dolus malus* (kwaadwillig bedrog) zou moeilijk te maken zijn, zodat bedrog nooit kan worden aangevoerd (F. Swennen, *Het personen- en familierecht - Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 283-284, nr. 461; zie ook G. Verschelden, *Handboek Belgisch personen- en familierecht*, Brugge, die Keure, 2015, 510, nr. 1149).

Niettemin komt het onderscheid tussen *dolus bonus* en *dolus malus* niet uit de lucht gevallen (R. Dekkers, "En mariage, il trompe qui peut", *RW* 1957-58, 1180, nr. 10). Voormeld *adagium 'en mariage, il trompe qui peut'* kan bezwaarlijk afbreuk doen aan een ander meer alomvattend *adagium 'fraus omnia corrumpit'*. *Dolus bonus* onderstelt voorspiegelingen en verbloemen die tot het normale verleidingsproces behoren (volgens Dekkers 'algemeen menselijke pogingen van een verliefde'). *Dolus malus* onderstelt leugens over essentiële gegevens (volgens Dekkers 'het wrede stilzwijgen').

Welnu, aangenomen kan worden dat *dolus malus* of perfide bedrog wel een grond tot nietigverklaring van het huwelijk uitmaakt (W. Delva, "Het aangaan van het huwelijk", *TPR* 1975, 34-35, nr. 12; A. Heyvaert, *Het personen- en gezinsrecht ont(k)leed*, Gent, Mys en Breesch, 2000, 298, nr. 753; J. Pauwels, "Nietigverklaring van het huwelijk", *TPR* 1975, 167, nr. 15; F. Swennen, *Geestesgestoorden in het burgerlijk recht*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 690-691, nrs. 883-884, mede met verwijzing naar het Amerikaanse recht in voetnoot 4884; E. Willems, "De wet van 25 april 2007: de strafrechtelijke en burgerrechtelijke strijd tegen het gedwongen huwelijk kritisch bekeken", *T.Fam.* 2008, 87-88, nr. 23; T. Wuyts, "Art. 180 BW", *Comm.Pers.* 2009,3-5, nr. 1; T. Wuyts, "Echtscheiding en nietigverklaring huwelijk - De grens tussen de echtscheiding op grond van grove beledigingen en de nietigverklaring van een huwelijk, bekeken vanuit huidig en toekomstig perspectief", *EJ* 2005, 76-77, nr. 15).

Noch het Burgerlijk Wetboek noch de parlementaire voorbereiding sluit het wilsgebrek bedrog inzake een huwelijk uit. Hoofdbedrog inzake huwelijk kan als vernietigend wilsgebrek worden aangenomen (S. Matthé, *Familierecht als verbintenissenrecht*, Mechelen, Kluwer, 2016, 65-67, nr. 71). Het huwelijk als verhouding van staat vereist een subjectief en objectief doorslaggevend karakter van de opzettelijk veroorzaakte dwaling. Het opzettelijk niet-meedelen/verzwijgen van eigenschappen/elementen die de samenleving als essentieel aanziet, kan aanleiding geven tot nietigverklaring indien de bedrogen echtgenoot met kennis van zaken niet in het huwelijk zou zijn getreden. Het objectiviteitsvereiste lijkt op een soort verschoonbaarheidsvereiste.

Nietigverklaring in voorkomend geval van hoofdbedrog (in het raam van de totstandkoming van het huwelijk) primeert boven de omweg voor de bedrogen echtgenoot om van het (lopende) huwelijk af te geraken middels een echtscheiding. Op grond van artikel 229, § 1 BW is de dadelijke ontbinding van het huwelijk mogelijk na bewijs van de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk. Deze constructie heeft de (nadelige) ontbinding *ex nunc* van het huwelijk tot gevolg, terwijl de vernietiging *ex tunc* werkt (F. Swennen, *Het personen- en familierecht - Een benadering in context*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 283-284, nr. 461). Voorhuwelijks bedrog staat niet (noodzakelijk) gelijk met tijdens (de 'uitvoering' van) het huwelijk rijzend(e) elementen van) bedrog.

8. De doorwerking/extrapolatie van het (gemeenrechtelijke) wilsgebrek bedrog inzake een huwelijk naar Belgisch recht matcht met het Amerikaanse recht daar waar een huwelijk vernietigbaar is op grond van hoofdbedrog, mits de bedrogen partner juridische actie onderneemt binnen drie jaar na de ontdekking van het bedrog. De toepasselijke Amerikaanse rechtspraak gaat uit van een ruime beoordelingsbevoegdheid omtrent bedrog inzake een huwelijk (H.H. Foster en D.J. Freed, *Dissolution of the family unit - Divorce, separation and annulment*, New York, The lawyers co-operative publishing company, 1966, 656).

9. Het hof neemt aan dat *dolus malus* of perfide bedrog een grond tot nietigverklaring van het huwelijk uitmaakt en dat derhalve hoofdbedrog inzake huwelijk als vernietigend wilsgebrek kan worden aangenomen.

Het hof neemt meer concreet aan dat J.M. bij zijn huwelijk op 25 juni 1992 grovelijk en op een maatschappelijk onaanvaardbare wijze is bedrogen, derwijze dat hij terecht binnen drie jaar na de ontdekking van het bedrog (in de loop van onderhavige beroepsprocedure) verder dienovereenkomstig ageert in rechte (middels een gewijzigde procedurehouding).

De opzettelijk bedrieglijke houding van V.K. heeft meegebracht dat J.M., indien hij kennis van zaken had, niet in het huwelijk zou zijn getreden.

10. Zoals aangegeven, stuit J.M. in de loop van de procedure in hoger beroep op een resem nieuwe elementen, die wijzen op een reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C.

Die elementen, inzonderheid brieven/kaartjes/foto's/e-mailverkeer, stofferen de bedoelde overspelige relatie, zo ook dat niet J.M. maar wel de geviseerde N.C. de vader is van T.M.

N.C. (° [...] 1932) is overleden op 23 augustus 2002.

Na het overlijden van haar vader en bij het leegmaken van diens woning is zijn dochter D.C. op de brieven/kaartjes/foto's gestuit om ze later (na mede in een professionele context met J.M. in contact te zijn gekomen) ter beschikking te stellen van J.M.

Het overlijdensbericht van N.C. laat duidelijk verstaan dat hij de vader is van 'T.'

J.M. versterkt/wijzigt terecht zijn procedurehouding.

De nieuwe elementen leren dat de getuigenissen waarop V.K. haar hoofdvordering tot echtscheiding steunt (zoals geconcretiseerd in een eerstelijns-rechterlijk proces-verbaal van 3 februari 2000), volkomen ongeloofwaardig zijn (P. De Baets, "Getuigenverhoor in privaatrechtelijke geschillen", *APR* 2000, 55, nr. 128; W. van Gerven en A. Van Oevelen, *Verbintenissenrecht*, Leuven, Acco, 2015, 692). In ieder geval de ouders van V.K. blijken zowel vóór als tijdens het huwelijk te hebben geweten van de (overspelige) relatie tussen N.C. en V.K. De ouders van V.K. blijken zelfs (nog) in het voorjaar van 1992 (vlak vóór het huwelijk van 25 juni 1992) een (huur)woning te Hannut/Bertrée ter beschikking te hebben gesteld van N.C. (en V.K.). Het hof acht de getuigenis van neuropsychiater G. (gebeurlijk bevriend met V.K.) even ongeloofwaardig, waarbij overigens de vraag rijst of V.K. ten overstaan van neuropsychiater G. (met het oog op diagnose/verklaringen) wel een correct verhaal heeft opgehangen.

11. Centraal punt in de ontdekking van het bedrog is de door J.M. bij dagvaarding van 6 september 2005 geïnitieerde procedure tot betwisting/ontkenning van zijn als (ex-)echtgenoot van de moeder geldende vaderschap van T.M. Die procedure is uitgemond in een (definitief) eindvonnis

van 10 februari 2011, waarbij de derde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent besluit dat J.M. het overtuigende bewijs levert dat hij niet de vader van T.M. is. De rechtbank verklaart de vordering van J.M. tot betwisting/ontkenning van zijn vaderschap van T.M. gegrond, derwijze dat T. niet langer de naam 'M.' mag dragen. De familienaam van T. is voortaan 'K.'

J.M. versterkt/wijzigt terecht eens te meer zijn procedurehouding door voortaan in de eerste plaats de nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992 op grond van bedrog na te streven.

De aldus beoogde nietigverklaring beoogt hij voor het eerst bij conclusie van 18 maart 2013 (zijnde binnen drie jaar na voormeld vonnis van 10 februari 2011).

12. Het hof gaat hierop in.

J.M. stoffeert en illustreert de reeds vóór zijn huwelijk met V.K. door haar ingezette en onverkort aangehouden overspelige relatie met N.C. als het ultieme bewijs van de categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen. De stoffering/illustratie gebeurt inzonderheid aan de hand van de overgelegde brieven/kaartjes/foto's en het e-mailverkeer, zoals ook aangehaald/verwerkt in het raam van de procedure tot betwisting/ontkenning van het vaderschap van J.M. ten aanzien van T. en resulterend in een tussenvonnis van 26 februari 2009 en een (definitief) eindvonnis van 10 februari 2011 van de derde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. V.K. blijkt inderdaad nooit de wil/bedoeling te hebben gehad om een duurzaam huwelijks- en gezinsleven met J.M. uit te bouwen. Het huwelijk van J.M. met V.K. is één grote leugen, die in bedrieglijke verstandhouding met haar ouders (en zelfs neuropsychiater G.) is opgebouwd en aangehouden.

Cruciale schakel bij het voorhuwelijks bedrog is de (bedrieglijk verzwegen dan wel anders gecommuniceerde) zwangerschap van V.K. Nu zij tijdens het huwelijk en meer precies op 18 februari 1993 is bevallen van T., heeft de verwekking redelijkerwijze plaatsgevonden vóór het huwelijk, terwijl V.K. weldegelijk wist dat ze zwanger was en van wie ze zwanger was. Blijkens haar eigen liefdesbrieven/kaartjes heeft de verwekking meer precies plaatsgevonden in Frankrijk te [...], waar zij (enkel) met N.C. (in de periode van de verwekking) verbleef.

J.M. maakt in de gegeven context redelijkerwijze aannemelijk dat niet hij maar wel V.K. op de valreep het eerst op 25 april 1992 geplande huwelijk heeft afgeblazen. Anders dan V.K. aanvoert, was het weldegelijk en zelfs *ab initio* de bedoeling om te New York een huwelijks- en gezinsleven (met T.M.) uit te bouwen, eerst in het appartement van J.M. en nadien in de gezamenlijk aangekochte ruimere en zeer comfortabele woning. J.M. was/is sinds jaar en dag gevestigd te New York en er als cardioloog werkzaam. Het zou voor hem alleen al om professionele redenen en *qua* taalbarrière onwezenlijk zijn (geweest) om in België te wonen en te werken. Zijn diploma's zouden overigens niet zonder meer kunnen dienen in België.

De categorieke onwil van V.K. om het afgesproken huwelijks- en gezinsleven te New York uit te bouwen, blijkt de centrale struikelblok van het huwelijk. Met haar *ultra* korte verblijf aldaar en de aldaar mislukte verhuis/installatie *medio* 1994 heeft V.K. J.M. zwaar voor schut gezet. V.K. heeft haar verplichting tot huwelijksleven manifest met voeten getreden. Een daadwerkelijke intentie van V.K. tot samenwoning/samenleving is niet/nooit aan de orde geweest.

V.K. heeft J.M. over de hele lijn bedrogen.

F. Besluit

Voormelde redengeving maakt dat het hoger beroep van J.M. slaagt daar waar het hof ingaat op zijn gewijzigde/uitgebreide tegenvordering tot nietigverklaring van het huwelijk van 25 juni 1992.

Het hof verklaart het huwelijk dat tussen J.M. (° [...] 1954, van de Amerikaanse nationaliteit) en V.K. (° [...] 1956, van de Belgische nationaliteit) is gesloten in de Verenigde Staten van Amerika te New York op 25 juni 1992, met navolgende registratie/overschrijving in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 11 augustus 1992 (met toepassing van het oude art. 171 BW) nietig, derwijze dat het geen uitwerking heeft in België.

Uit deze nietigverklaring van het huwelijk volgt dat, met hervorming van het beroepen vonnis, de hoofdvordering tot echtscheiding van V.K. met de verdere ontwikkeling in hoger beroep moet worden afgewezen.

De door J.M. in ondergeschikte orde gehandhaafde tegenvordering tot echtscheiding (steunende op de oude artikelen 229 en 231 BW dan wel (ondergeschikt) op het oude 232, eerste lid BW) verliest haar voorwerp.

V. Gedingkosten

1. V.K. dient als de in het ongelijk gestelde partij de gedingkosten van beide aanleggen te dragen (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

2. De kosten in eerste aanleg omvatten onder meer de vóór de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (en het uitvoerings-KB van 26 oktober 2007), in werking getreden op 1 januari 2008, toepasselijke rechtsplegingsvergoeding(en), zoals door J.M. opgegeven ten bedrage van 327,77 + 54,54 euro.

3. De kosten in hoger beroep omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, sub 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval J.M., zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

Het bedoelde geschil is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (vanaf 1 juni 2016) toepasselijke (geïndexeerde) basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.440,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich naar dit basisbedrag zonder redenen te zien in de zin van artikel 1022, derde lid Ger.W. om ervan af te wijken.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

Verder na het tussenarrest van 6 maart 2014

Recht doende op tegenspraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart het hoger beroep van J.M. ontvankelijk,

verklaart zich internationaal bevoegd om van voormelde vorderingen kennis te nemen,

verklaart het hoger beroep van J.M. gegrond als volgt, hervormt het beroepen vonnis van 9 april 2002,

verklaart de in hoger beroep gewijzigde/uitgebreide tegenvordering van J.M. ontvankelijk en gegrond als volgt,

verklaart het huwelijk dat tussen J.M. (° [...] 1954, van de Amerikaanse nationaliteit) en V.K. (° [...] 1956, van de Belgische nationaliteit) is gesloten in de Verenigde Staten van Amerika te New York op 25 juni 1992, met navolgende registratie/overschrijving in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 11 augustus 1992 (met toepassing van het oude art. 171 BW) nietig, derwijze dat het geen uitwerking heeft in België,

wijst daarbij op de vanaf 3 oktober 2013 toepasselijke wet van 2 juni 2013 (tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen), waarbij onder meer een nieuw artikel 193ter in het Burgerlijk Wetboek wordt ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Elk exploit van betekening van een vonnis of arrest dat een huwelijk nietig verklaart, wordt door de gerechtsdeurwaarder onmiddellijk in afschrift meegedeeld aan het openbaar ministerie en de griffier van het gerecht dat de beslissing heeft uitgesproken.

Wanneer de nietigheid van het huwelijk is uitgesproken bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, stuurt de griffier, onverwijld, een uittreksel bevattende het beschikkende gedeelte en de vermelding van de dag van het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar het huwelijk voltrokken is of, wanneer het huwelijk niet in België voltrokken is, aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brussel. Indien het gaat om de nietigverklaring van een huwelijk dat is aangegaan met overtreding van de artikelen 146bis of 146ter stuurt hij het uittreksel tegelijkertijd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De griffier brengt de partijen hiervan in kennis.

De ambtenaar van de burgerlijke stand schrijft het beschikkende gedeelte onverwijld over in zijn registers; melding daarvan wordt gemaakt op de kant van de akte van huwelijk en van de

akten van de burgerlijke stand die betrekking hebben op de kinderen, indien deze in België zijn opgemaakt of overgeschreven.",

zegt voor recht dat de vordering(en) tot echtscheiding en de gebeurlijke nevenvorderingen (geënt op een echtscheiding) bijgevolg hun voorwerp verliezen,

veroordeelt V.K. tot de gedingkosten van beide aanleggen, enkel aan de zijde van J.M. nuttig te begroten op (1) een rechtsplegingsvergoeding en een aanvullende rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg ten bedrage van 327,77 + 54,54 euro en (2) een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 1.440,00 euro.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

De heer A. Colpaert

Raadsheer, waarnemend voorzitter,

Mevrouw V. De Clercq

Raadsheer,

De heer S. Mosselmans

Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizendzeventien,

bijgestaan door

Mevrouw G. Huysman

Griffier.